

турску управу јер је у оквиру ње стрпљиво, и са својим сељачким инстинктом да се прилагођава турским ђудима, радио на јачању и задобијању српске самосталности. Србија је у периоду 1815-1830. живела у режиму двовлашћа, под мешовитом турско-српском управом с тенденцијом постепеног потискивања турске власти и њених органа и преузимања власти у руке Милоша Обреновића. У административно-територијалном погледу Србија је била подељена на нахије, кнежевине и села, с тим да је у тим јединицама функционисала и турска и српска власт. Српска власт је била организована преко нахијских кнезова који су били потчињени Милошу јер их је он постављао и смењивао и они су вршили управне и судске послове, с тим да у тадашњим српским административним јединицама није постојала никаква локална самоуправа. То је погодновало јачању Милошеве личне власти јер су његове заповести слушали и нахијски кнезови али и ниже старешине (сеоски кметови) јер су и села постепено укључена у Милошев централистички систем власти. Тако се Милош од самог почетка устанка наметнуо као тиранин и апсолутиста и као такав је владао све до свог протеривања с власти и из Србије, односно све до своје смрти (након повратка на власт 1858). Против Милоша Обреновића су се још за време устанка побунили његови најближи сарадници (старешине) око поделе власти, али и сам народ јер је рушење кнежевске и сеоске самоуправе и успостављање голе централистичке и деспотске власти морало да изазове бунт и незадовољство и једних и других. С Милошевим зулумима и страховладом је растао и народни гнев, њега су подједнако испољавали и обични људи и старешине. И једнима и другима је Милошева страховлада прешла преко главе па су тражили начин да га обуздају у власти, ограниче и спрече да ради шта хоће, људима суди по својој вољи, најпримитивније их кажњава и убија без суда. Сви они су прижељкивали да се донесу извесна правила, закони који би обавезали Милоша и поставили границу преко које он не би смео да пређе у вршењу своје власти.

II. ПРВИ СРПСКИ УСТАВИ И ПОЧЕТАК УСТАВНОГ СТАЊА СРБИЈЕ

1. Сретењски устав од 1835.

Највише под притиском Милетине буне (1835), али и широког незадовољства у народу, Милош издаје први устав Србије на хришћански празник Сретење, па је по том празнику он и назван Сретењски устав. Тако је Милош овим Уставом признао да више није сам и неограничен у власти,